

نزدیک شدن آستانه اضطراب انسان‌ها به امام معصوم(ع)؛ تنها راه حاکمیت ولی خدا بر زمین

عضو هیئت علمی پژوهشکده مهدویت مؤسسه آینده روشن با بیان این که حضرت صاحب‌الامر(عج) مضطر واقعی است و تنها راه نجات را حاکمیت خداوند و دین او می‌داند، افزود: درک نیاز و افتقار به امام معصوم(ع) و نزدیک شدن آستانه اضطراب انسان‌ها به امام معصوم(ع) تنها راه حاکمیت ولی خداوند بر زمین است.

عضو هیئت علمی پژوهشکده مهدویت مؤسسه آینده روشن با بیان این که حضرت صاحب‌الامر(عج) مضطر واقعی است و تنها راه نجات را حاکمیت خداوند و دین او می‌داند، افزود: درک نیاز و افتقار به امام معصوم(ع) و نزدیک شدن آستانه اضطراب انسان‌ها به امام معصوم(ع) تنها راه حاکمیت ولی خداوند بر زمین است.

حجت‌الاسلام والمسلمین فرامرز سهرابی، عضو هیئت علمی پژوهشکده مهدویت مؤسسه آینده روشن، در گفت‌وگو با خبرگزاری قرآنی ایران(ایکنا)، در ابتدا با اشاره به معنای دعا گفت: جامع‌ترین بیان برای تعریف دعا، «طلب» به معنای عام است که طلب تکوینی و سؤال و درخواست فطری را هم شامل می‌شود. در واقع دعا، طلب خلق از خالق هستی و ایجاد ارتباط با او از طریق زبان سر، زبان قلب و زبان تکوین است.

سهرابی افزود: در نظام هستی، توجه خاص خداوند متعال بر بندگان، زمانی است که آن‌ها از آمادگی، قابلیت و استعداد لازم برخوردار باشند و استعداد پذیرش عنایت خاص الهی، وقتی شکل می‌گیرد که آدمی به جایگاه فقر و نیازمندی خویش آگاهی یابد و خالق هستی و عنای محض را به خوبی بشناسد. از این طریق است که بسترهای لازم برای ایجاد قابلیت و استعداد پذیرش عنایت خاص الهی، فراهم می‌شود.

وی با بیان این که دعا زبان گویای فقر و افتقار آدمی و زبان گویای عبودیت و فلسفه خلقت و آفرینش است، اظهار کرد: به همین دلیل است که پیامبر اکرم(ص) سرافرازانه صلا می‌زند «#الفقر فخری و به افتخر» و فقر خویش را ملاک افتخار می‌نامد. شناخت فقر و افتقار، به آدمی درجه افتخارآفرین می‌بخشد و قابلیت و عیار او را ارتقا می‌دهد. و همچنان که امام حسین(ع) در روز عرفه نجوا می‌کرد: «#ها أنا أنوسل إليك بفقری إليك؛ اکنون به نیاز و فقرم، به تو متوسل شده‌ام»

برخلاف آن که دین را مربوط به دوران ناپختگی بشر می‌دانند در واقع احساس اضطراب به دین و حجت خدا تنها نشان بلوغ آدمی است چرا که رها شدن از خودمحوری و درنتیجه کشف سوء و «#استخلاف فی الارض» درگرو این امر است

سهرابی دعا را تنها سرمایه آدمی برای جلب رضایت و غفران خداوند متعال خواند و عنوان کرد: از همین رو، قرآن می‌فرماید: «#قُلْ مَا يَعْبُؤُا بِكُمْ رَبِّي لَوْ أَنَا دُعَاؤُكُمْ؛ [ای پیامبر] بگو اگر دعای شما نباشد، پروردگارم هیچ اعتنایی به شما نمی‌کند.» یا امیرالمؤمنین(ع) در دعای کمیل فرموده‌اند: «#یا سریع الرضا! اغفر لمن لا يملك الا الدعاء». بنابراین اوج عبودیت و خاک‌ساری در دعا جلوه‌گر می‌شود و مغز عبادت در همین جا ظهور می‌کند همچنان که گفته است «#الدعاء مخ العبادة».

وی دعا را شاخص عبودیت و ترك دعا را شاخص استکبار دانست و افزود: هدف خلقت از سوی قرآن کریم براساس آیه «#وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ» بندگی عنوان شده است. بنابراین، انسان برای دستیابی به هدف آفرینش، هر چه زودتر باید شاخص استکبار، یعنی ترك دعا را رها سازد و به شاخص عبودیت، یعنی دعا روی آورد.

عضو هیئت علمی مؤسسه آینده روشن همچنین با اشاره به کشش‌ها و عطش ناشی از استعدادهای عظیم انسان، گفت: استعدادهای انسان، او را به دنیاهای مظنون و محتمل رهنمون می‌سازد و عطش و نیاز به دنیاهای غیب را فریاد می‌کند و همین امر است که ضرورت دین، الله، رسول و امام را به نمایش می‌گذارد.

سهرابی درک نیاز، افتقار و اضطراب را آغاز بلوغ و قابلیت انسان دانست و بیان کرد: در این حال، زبان گویای فرد گشوده و دعا از عمق وجودش جاری می‌شود. بنابراین گام نخست، ایجاد اضطراب و درک اضطراب است و سپس ترجمان آن افتقار و اضطراب و بر زبان راندن آن و درخواست کردن و خداوند در سایه همین دعا و عبودیت مضطر، خواسته‌هایش را اجابت می‌کند و گرفتاری‌ها را از او برطرف می‌کند.

با درک جایگاه دعا و ابتلائی که بر وضعیت بشر حاکم است دعا به انتظار فرج پیوند می‌خورد و خواست فرج پدید می‌آید که این نیز به نوبه خود منجر به خواستن و آماده‌سازی جامعه و توانمندی تأسیس حکومت حق و ولایت معصوم(ع) خواهد شد

وی با اشاره به تفسیر امام صادق(ع) از آیه اَمَّنْ يُجِيبُ الْمُضْطَرَّ ... عنوان کرد: ایشان این آیه را در مورد قائم آل محمد(ص) می‌دانند و می‌فرمایند: «نزلت فی القائم من آل محمد(ع) هو و الله المضطرّ إذا صلى فی المقام رکعتین و دعا الی الله عزّوجلّ فأجابہ و یکشف السوء و يجعله خلیفة فی الأرض؛ به خدا سوگند! او مضطر واقعی است، هنگامی که در مقام ابراهیم(ع) دو رکعت نماز به جا می‌آورد و به درگاه خداوند دست دعا برمی‌دارد و خدا هم دعای او را اجابت می‌کند و ناراحتی‌ها را برطرف می‌سازد و او را خلیفه روی زمین قرار می‌دهد.»

سهرابی با تأکید بر این که وظیفه ما در عصر غیبت و بنابر اضطرار این عصر، دعا و رسیدن به مقام خواستن و خواندن حجت است، گفت: حضرت صاحب الامر(عج) مضطر واقعی است و او در اوج افتقار و اضطرار به خالق هستی، به سر می‌برد و تنها راه نجات را حاکمیت خداوند و دین او می‌داند. او می‌داند که ناچار و مضطر به خدا و دین اوست تا برای تمامی عوالم غیب و شهود او برنامه و تدبیر کند.

وی گفت: بنابراین درک نیاز و افتقار به امام معصوم(ع) و نزدیک شدن آستانه اضطرار انسان‌ها به آستانه اضطرار امام معصوم(ع) تنها راه حاکمیت ولی خداوند بر زمین است و برخلاف آن که دین را مربوط به دوران ناپختگی بشر می‌دانند در واقع احساس اضطرار به دین و حجت خدا تنها نشان بلوغ آدمی است چرا که رها شدن از خودمحوری و در نتیجه کشف سوء و «استخلاف فی الارض» درگرو این امر است.

سهرابی سپس با بیان این که هر قومی با دعا و خواستن به استکمال قابلیت‌ها و ظرفیت‌های خود می‌رسد، اظهار کرد: زمانی که قوم و گروهی با اضطرار به درگاه خدا روی می‌کنند می‌توانند مستعد پذیرش توجهات و عنایات خداوند شوند. از این‌رو، با درک جایگاه دعا و ابتلائی که بر وضعیت بشر حاکم است دعا به انتظار فرج پیوند می‌خورد و خواست فرج پدید می‌آید که این نیز به نوبه خود منجر به خواستن و آماده‌سازی جامعه و توانمندی تأسیس حکومت حق و ولایت معصوم(ع) خواهد شد.

وی در پایان با اشاره به روایتی از امام صادق(ع) که فرمودند «هر وقت هنگام نزول بلا به شما دعا الهام شد و توفیق دعا کردن یافتید؛ بدانید که مدت بلا کوتاه است» درخواست کرد: بیاییم با دعا و تضرع مدت بلند عصر غیبت را کوتاه کنیم و پرده غیبت را کنار زنیم و جمال زیبای یوسف زهرا(ع) را در آسمان چشمانمان بنشانیم.